Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 27. novembra 2012*

„Pritožba — Jezikovna ureditev — Obvestila o javnih natečajih za zaposlitev administratorjev in asistentov — Celotna objava v treh uradnih jezikih — Jezik preverjanj — Izbira drugega jezika med tremi uradnimi jeziki“

V zadevi C-566/10 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 2. decembra 2010,

Italijanska republika, ki jo zastopata G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato, agent, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

pritožnica,

druge stranke v postopku so

Evropska komisija, ki jo zastopajo J. Currall in J. Baquero Cruz, agenta, skupaj z A. Dal Ferrom, odvetnikom, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

Republika Litva,

Helenska republika, ki jo zastopajo A. Samoni-Rantou, S. Vodina in G. Papagianni, agentke, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

intervenientki na prvi stopnji,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, K. Lenaerts, podpredsednik, A. Tizzano, M. Ilešič, A. Rosas (poročevalec), G. Arestis in J. Malenovský, predsedniki senatov, A. Borg Barthet, U. Lõhmus, sodnika, C. Toader, sodnica, J.-J. Kasel, M. Safjan in D. Šváby, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 6. junija 2012,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 21. junija 2012

* Jezik postopka: italijanščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Italijanska republika s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. septembra 2010 v združenih zadevah Italija proti Komisiji (T-166/07 in T-285/07; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero sta bili zavrnjeni tožbi Italijanske republike, s katerima je predlagala razglasitev ničnosti obvestil o javnih natečajih EPSO/AD/94/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev administratorjev (AD5) na področju informacij, komunikacij in medijev (UL 2007, C 45 A, str. 3), EPSO/AST/37/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev asistentov (AST3) na področju komunikacij in informacij (UL 2007, C 45 A, str. 15) in EPSO/AD/95/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev administratorjev (AD5) na področju informiranja (bibliotekarstvo/dokumentalistika) (UL 2007, C 103 A, str. 7) (v nadaljevanju skupaj: sporna obvestila o natečajih).

Pravni okvir

2 Členi od 1 do 6 Uredbe Sveta (EGS) št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006 (UL L 363, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 1), določajo:

„*Člen 1*

Uradni jeziki in delovni jeziki institucij Unije so angleščina, bolgarščina, češčina, danščina, estonščina, finščina, francoščina, grščina, irščina, italijanščina, latvijščina, litovščina, madžarščina, malteščina, nemščina, nizozemščina, poljščina, portugalščina, romunščina, slovaščina, slovenščina, španščina in švedščina.

Člen 2

Dokumenti, ki jih država članica ali oseba, za katero velja zakonodaja države članice, pošlje institucijam Skupnosti, se lahko sestavijo v katerem koli uradnem jeziku, ki ga izbere pošiljatelj. Odgovor se sestavi v istem jeziku.

Člen 3

Dokumenti, ki jih institucija Skupnosti pošlje državi članici ali osebi, za katero velja zakonodaja države članice, se sestavijo v jeziku te države.

Člen 4

Uredbe in drugi dokumenti, ki se splošno uporabljajo, se sestavljajo v uradnih jezikih.

Člen 5

Uradni list Evropske unije izhaja v uradnih jezikih.

Člen 6

Institucije Skupnosti lahko v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih.“

3 Členi 1d, 7(1), prvi pododstavek, 24a, 27, 28, 29(1) in 45 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti, kakor so bili spremenjeni z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 723/2004 z dne 22. marca 2004 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 2, str. 130; v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), določajo:

„*Člen 1d*

„1. Pri uporabi teh kadrovskih predpisov je prepovedana kakršna koli diskriminacija na podlagi spola, rase, barve kože, narodnostnega ali socialnega porekla, genetskih značilnosti, jezika, vere ali prepričanja, političnega ali drugega prepričanja, pripadnosti nacionalni manjšini, premoženja, rojstva, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti.

[…]

6. Treba je spoštovati načelo nediskriminacije in načelo proporcionalnosti, vse omejitve njune uporabe pa morajo biti objektivno utemeljene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu in okviru kadrovske politike. S temi cilji je mogoče utemeljiti predvsem določitev obvezne upokojitvene starosti in najnižje starosti za prejemanje starostne pokojnine.

Člen 7

1. Organ za imenovanja, ki ravna izključno v interesu službe in ne glede na nacionalnost, razporedi vsakega uradnika z imenovanjem ali premestitvijo na delovno mesto v njegovi funkcionalni skupini, ki ustreza njegovemu razredu.

[…]

Člen 24a

Skupnosti omogočajo […] tako dodatno izobraževanje in usposabljanje uradnikov, ki je združljivo s pravilnim delovanjem službe in je v skladu z njenimi lastnimi interesi.

Tako izobraževanje in usposabljanje se upošteva pri kariernem napredovanju.

[…]

Člen 27

Zaposlovanje mora zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike, ki jih izbira na najširšem možnem geografskem območju med državljani držav članic Skupnosti.

Nobeno delovno mesto ni rezervirano za državljane ene od držav članic.

[…]

Člen 28

Uradnik je lahko imenovan le pod pogojem, da:

[…]

(f) predloži dokazila o temeljitem znanju enega od jezikov Skupnosti in o zadovoljivem znanju drugega jezika Skupnosti v obsegu, ki omogoča opravljanje dela.

[…]

Člen 29

1. Pred zasedbo prostega delovnega mesta v instituciji organ za imenovanja […]

[…]

[…] uporabi natečajne postopke na podlagi bodisi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih. Natečajni postopek je določen v Prilogi III.

Postopek se lahko uporabi tudi za oblikovanje rezerve za bodoče zaposlovanje.

[…]

Člen 45

1. O napredovanju odloča organ za imenovanja, ob upoštevanju člena 6(2). Opravi se z imenovanjem uradnika v naslednji višji razred njegove funkcionalne skupine. Napredujejo lahko izključno uradniki, ki dopolnijo najmanj dve leti v svojem razredu, po preučitvi primerjalnih odlik uradnikov, upravičenih do napredovanja. Pri preučitvi primerjalnih odlik organ za imenovanja upošteva predvsem poročila o uradnikih, uporabo jezikov pri izvrševanju nalog, razen jezikov, za katere so predložili dokazila o dobrem znanju v skladu s členom 28(f), in, kadar je to primerno, raven odgovornosti.

2. Pred prvim napredovanjem po zaposlitvi morajo uradniki izkazati sposobnost delati v tretjem od jezikov iz člena 314 Pogodbe ES. Institucije sporazumno sprejmejo skupna pravila za izvajanje tega odstavka. Ta pravila zahtevajo, da imajo uradniki dostop do usposabljanja v tretjem jeziku in določajo podrobno ureditev za ocenjevanje uradnikove sposobnosti delati v tretjem jeziku, v skladu s členom 7(2)(d) Priloge III.“

4 Člena 1(1) in (2) ter 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom določata:

„*Člen 1*

1. Objavo natečajev pripravi organ za imenovanja po posvetovanju s skupnim odborom.

Podrobno mora navajati:

(a) vrsto natečaja (notranji natečaj v instituciji, notranji natečaj med institucijami, javni natečaj, kadar je to primerno, dveh ali več institucij);

(b) tip natečaja (bodisi na podlagi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih);

(c) vrsto del in nalog za prosto delovno mesto in za ponujeno funkcionalno skupino in razred;

(d) v skladu s členom 5(3) Kadrovskih predpisov diplome in druga dokazila o formalnih kvalifikacijah ali izkušnje, zahtevane za prosto delovno mesto;

(e) kadar natečaj temelji na preizkusih, njihovo vrsto in način ocenjevanja;

(f) kjer je to primerno, znanje jezikov, zahtevano zaradi posebne vrste prostih delovnih mest;

(g) kjer je to primerno, starostno mejo in vsako povišanje starostne meje v primeru uslužbencev Skupnosti, ki so dopolnili vsaj eno leto delovne dobe;

(h) rok za oddajo prošenj;

(i) vse izjeme na podlagi člena 28(a) Kadrovskih predpisov.

Obvestilo o javnem natečaju, skupnem za dve ali več institucij, pripravi organ za imenovanja iz člena 2(2) Kadrovskih predpisov po posvetovanju s splošnim skupnim odborom.

2. Obvestilo o javnem natečaju se objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* najmanj en mesec pred rokom za oddajo prošenj in, kadar je to primerno, najmanj dva meseca pred datumom preizkusov.

3. Vsi natečaji se objavijo v institucijah treh Evropskih skupnosti, upoštevajo se enaki roki.

Člen 7

1. Po posvetovanju z odborom za Kadrovske predpise institucije pooblastijo Službo Evropskih skupnosti za izbor kadrov [(v nadaljevanju: EPSO)], da sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev enakih standardov v postopkih izbire uradnikov Skupnosti in pri postopkih ocenjevanja in preizkušanja iz členov 45 in 45a Kadrovskih predpisov.

2. Naloga [EPSO] je:

(a) na zahtevo posameznih institucij organizirati javne natečaje;

[…]

(d) prevzeti splošno odgovornost za opredelitev in organiziranje ocenjevanja jezikovnih sposobnosti, da zagotovi, da so zahteve iz člena 45(2) Kadrovskih predpisov izpolnjene enotno in dosledno.

[…]“

5 EPSO je bil ustanovljen s Sklepom Evropskega parlamenta, Sveta, Komisije, Sodišča, Računskega sodišča, Ekonomsko-socialnega odbora, Odbora regij in Evropskega varuha človekovih pravic z dne 25. julija 2002 o ustanovitvi Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (2002/620/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 46). V skladu s členom 2(1), prvi stavek, tega sklepa izvaja EPSO pristojnost izbiranja, dodeljeno med drugim s Prilogo III h Kadrovskim predpisom organom, pristojnim za imenovanja, v institucijah, ki so podpisale ta sklep. Člen 4, zadnji stavek, Sklepa 2002/620 določa, da se kakršno koli pravno sredstvo iz področij, na katera se nanaša ta sklep, vloži proti Evropski komisiji.

6 Vloga EPSA je bila natančneje določena s členom 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike, ki je bil dodan z Uredbo št. 723/2004.

Dejansko stanje

7 EPSO je 28. februarja 2007 objavil obvestili o javnih natečajih EPSO/AD/94/07 in EPSO/AST/37/07 v zgolj nemški, angleški in francoski izdaji *Uradnega lista Evropske unije* za oblikovanje na eni strani rezervnega seznama za zapolnitev prostih delovnih mest v institucijah za administratorje (AD5) na področju informacij, komunikacij in medijev ter na drugi strani rezervnega seznama za zapolnitev prostih delovnih mest v institucijah za asistente (AST3) na področju komunikacij in informacij.

8 EPSO je 8. maja 2007 objavil obvestilo o javnem natečaju EPSO/AD/95/07 v zgolj nemški, angleški in francoski izdaji *Uradnega lista Evropske unije* za oblikovanje na eni strani rezervnega seznama za zapolnitev prostih delovnih mest zlasti v Evropskem parlamentu za administratorje (AD5) na področju informiranja (bibliotekarstvo/dokumentalistika).

9 V točki I A spornih obvestil o natečajih, v kateri so bili urejeni pogoji za pripustitev k pristopnim testom, je bilo pod naslovom „Znanje jezikov“ navedeno, da morajo imeti kandidati temeljito znanje enega od uradnih jezikov Unije (v nadaljevanju: uradni jeziki) kot glavnega jezika in zadovoljivo znanje nemščine, angleščine ali francoščine kot drugega jezika, ki ne sme biti glavni jezik. Poleg tega je bilo pod istim naslovom navedeno, da bodo zaradi jasnosti in razumljivosti besedil splošne narave in sporočil med EPSOM in kandidati povabila na posamezne teste in preverjanja ter vse komuniciranje med EPSOM ali tajništvom komisije in kandidati izključno v nemščini, angleščini ali francoščini. V točki I B spornih obvestil o natečajih je bilo med drugim navedeno, da bodo pristopni testi potekali „v nemščini, angleščini ali francoščini ([drugem] jeziku)“.

10 V točki II A spornih obvestil o natečajih, ki se je nanašala na opis nalog in pogoje za sprejem na natečaj, je bilo pod naslovom „Znanje jezikov“ navedeno, da morajo imeti kandidati za pripustitev k pisnemu preverjanju temeljito znanje enega od uradnih jezikov kot glavnega jezika in zadovoljivo znanje nemščine, angleščine ali francoščine kot drugega jezika, ki ne sme biti glavni jezik. V točki I B spornih obvestil o natečajih je bilo med drugim navedeno, da bo pisno preverjanje potekalo „v nemščini, angleščini ali francoščini ([drugem] jeziku)“.

11 EPSO je 20. junija in 13. julija 2007 objavil spremembi spornih obvestil o natečajih v vseh jezikovnih izdajah *Uradnega lista Evropske unije* (C 136 A, str. 1, in C 160, str. 14). V spremembi, objavljeni 20. junija 2007, je bilo navedeno, da morajo imeti kandidati za natečaj EPSO/AD/94/07 triletno univerzitetno izobrazbo na zadevnem področju, to je področje informacij, komunikacij in medijev, ali katero koli triletno univerzitetno izobrazbo in najmanj tri leta delovnih izkušenj na zadevnem področju. Prav tako je bilo za natečaj EPSO/AST/37/07 navedeno, da se odvisno od vrste kvalifikacij kandidatov zahteva 3 ali 6 let delovnih izkušenj. V spremembi, objavljeni 13. julija 2007, je bilo navedeno, da morajo imeti kandidati za natečaj EPSO/AD/95/07 univerzitetno izobrazbo treh let na področju informiranja (bibliotekarstvo/dokumentalistika) ali triletno univerzitetno izobrazbo in strokovne kvalifikacije na tem področju, delovne izkušnje pa niso bile zahtevane. Poleg tega sta se obe spremembi izrecno sklicevali na celotno različico spornih obvestil o natečajih, objavljenih v nemški, angleški in francoski izdaji Uradnega lista, in določen je bil nov rok za predložitev prijav na zadevne natečaje.

Tožbi pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

12 Italijanska republika je 8. maja 2007 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti obvestil o natečajih EPSO/AD/94/07 in EPSO/AST/37/07. Republika Litva je intervenirala v podporo predlogom Italijanske republike v tej zadevi, vpisani pod številko T-166/07.

13 Italijanska republika je 18. julija 2007 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti obvestila o natečaju EPSO/AD/95/07. Helenska republika je intervenirala v podporo predlogom Italijanske republike v tej zadevi, vpisani pod številko T-285/07.

14 Zadevi T-166/07 in T-285/07 sta bili s sklepom z dne 9. novembra 2009 združeni za ustni postopek in izdajo sodbe.

15 Italijanska republika je v bistvu imela dva očitka, prvič, da sporna obvestila o natečajih niso bila v celoti objavljena v vseh jezikih v *Uradnem listu Evropske unije*, ampak le v nemškem, angleškem in francoskem, in drugič, da je bila izbira drugega jezika za sodelovanje v natečaju, komuniciranje z EPSOM in potek preverjanj arbitrarno omejena na zgolj tri jezike.

16 Splošno sodišče je najprej zavrnilo zahtevo za ustavitev postopka, ki jo je vložila Komisija, nato pa je preučilo, prvič, tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 290 ES, in drugič, tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo členov 1, 4, 5 in 6 Uredbe št. 1. Tretjič, izreklo se je o tožbenem razlogu v zvezi s kršitvijo načel prepovedi diskriminacije, sorazmernosti in večjezičnosti. Ta tožbeni razlog, ki je bil razdeljen na dva dela, se je v prvem delu nanašal na skladnost objave spornih obvestil o natečajih v celoti v *Uradnem listu Evropske unije* v zgolj nemškem, angleškem in francoskem jeziku s temi tremi načeli. Drugi del tega tožbenega razloga se je nanašal na skladnost izbire drugega jezika med tremi jeziki, določenimi za sodelovanje v natečaju, komuniciranje z EPSOM in potek preverjanj, s temi istimi načeli. Četrtič, Splošno sodišče je preučilo tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načela varstva legitimnih pričakovanj, da bi ugotovilo, ali objava spornih obvestil o natečajih v *Uradnem listu Evropske unije* krši to načelo, saj je v nasprotju z ustaljeno prakso, ki se je uporabljala do julija 2005, da se obvestila o natečajih sestavijo in v celoti objavijo v *Uradnem listu Evropske unije* v vseh uradnih jezikih. Nazadnje je Splošno sodišče preučilo tožbena razloga v zvezi z neobstojem obrazložitve spornih obvestil o natečajih in zlorabo pooblastil.

17 Splošno sodišče je zavrnilo vsakega od teh tožbenih razlogov in zato tudi ničnostni tožbi.

Predlogi strank v pritožbenem postopku

18 Italijanska republika Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano sodbo razveljavi;

— samo odloči v sporu in sporna obvestila o natečajih razglasi za nična;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

19 Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne;

— Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.

20 Helenska republika Sodišču predlaga, naj v skladu s predlogom iz odgovora na pritožbo sodbo Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2010 v združenih zadevah T-166/07 in T-285/07 razveljavi.

21 Republika Litva ni vložila odgovora na pritožbo.

Pritožba

22 Pritožba temelji na sedmih pritožbenih razlogih.

Trditve strank

Prvi pritožbeni razlog

23 Prvi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 290 ES in člena 6 Uredbe št. 1.

24 Nanaša se na točki 41 in 42 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče presodilo, da sporna obvestila o natečajih ne kršijo člena 290 ES, saj jih je sprejela Komisija v skladu s pristojnostjo, priznano institucijam in organom Skupnosti s členom 6 Uredbe št. 1, ki institucijam izrecno dovoljuje,

da v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih. Splošno sodišče se je med drugim sklicevalo na točko 48 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 15. marca 2005 v zadevi Španija proti Eurojustu (C-160/03, ZOdl., str. I-2077), in na navedeno sodno prakso ter v teh istih točkah presodilo, da je treba institucijam pri izvajanju pristojnosti, ki jo imajo na podlagi člena 6 Uredbe št. 1, zaradi zagotovitve njihovega dobrega delovanja priznati neko funkcionalno avtonomijo.

25 Italijanska republika trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 290 ES in člen 6 Uredbe št. 1 s tem, da je priznalo pristojnost Komisije za sprejetje spornih obvestil, čeprav, prvič, Komisija ni nikoli sprejela nobenega poslovnika, v katerem bi določila podrobna pravila za uporabo Uredbe št. 1, drugič, obvestilo o natečaju ni poslovnik, in tretjič, je Komisija prek EPSA nadomestila Svet s tem, da je hotela zgolj z upravno prakso določiti jezikovno ureditev na tako pomembnem področju, kot so natečaji, ki omogočajo dostop do kariere v upravi Unije.

26 Helenska republika, ki se sklicuje na sodbo Sodišča za uslužbence Evropske Unije z dne 15. junija 2010 v zadevi Pachtitis proti Komisiji (F-35/08), ki je bila ob vložitvi odgovora Helenske republike na pritožbo predmet pritožbe Komisije, ki je bila s sodbo Splošnega sodišča z dne 14. decembra 2011 v zadevi Komisija proti Pachtitisu (T-361/10 P, ZOdl., str. II-8225) zavrnjena, poudarja, da EPSO ni pristojen za določitev jezika natečaja, ne le zato, ker bi to pomenilo določitev jezikovne ureditve institucije, čeprav je za to pristojen Svet, ampak tudi zato, ker so jeziki „vsebina preverjanj“ in spadajo med znanja, ki jih oceni natečajna komisija. Dvomi o obstoju „funkcionalne avtonomije“ v smislu točke 41 izpodbijane sodbe, ki temelji na členu 6 Uredbe št. 1 in jo Splošno sodišče priznava institucijam. Zaključi, da se ta uredba uporablja za izognitev zahtevi po soglasju iz člena 290 ES.

27 Komisija meni, da Splošno sodišče prava ni napačno uporabilo. Opozarja, da nujnost priznanja neke funkcionalne avtonomije institucijam izhaja iz sodne prakse Sodišča. Tako naj bi Splošno sodišče pravilno presodilo, da so obvestila o natečajih izraz te pristojnosti samoorganizacije. Dejstvo, da Komisija ni sprejela internih določb v smislu člena 6 Uredbe št. 1, naj ne bi bilo upoštevno, saj naj bi bila ta določba le izraz širše pristojnosti samoorganizacije.

Drugi pritožbeni razlog

28 Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 1, 4, 5 in 6 Uredbe št. 1.

29 Nanaša se na točke od 52 do 57 izpodbijane sodbe. V točki 52 te sodbe je Splošno sodišče s sklicevanjem med drugim na točko 60 sodbe z dne 5. oktobra 2005 v zadevi Rasmussen proti Komisiji (T-203/03, ZOdl. JU, str. I-A-279 in II-1287) opozorilo na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero „Uredbe št. 1 ni mogoče uporabiti za razmerja med institucijami in njihovimi uradniki in uslužbenci, ker določa le jezikovno ureditev, ki se uporabi med institucijami in državo članico ali osebo pod jurisdikcijo ene od držav članic“. V točki 53 navedene sodbe je Splošno sodišče s sklicevanjem med drugim na točko 13 sodbe z dne 7. februarja 2001 v zadevi Bonaiti Brighina proti Komisiji (T-118/99, RecFP, str. I-A-25 in II-97) menilo, da „uradniki in drugi uslužbenci Skupnosti ter kandidati za taka delovna mesta spadajo le pod jurisdikcijo Skupnosti“ in da poleg tega „člen 6 Uredbe št. 1 institucijam izrecno dovoljuje določitev podrobnih pravil za uporabo jezikovne ureditve v njihovih poslovnikih“. V točki 54 izpodbijane sodbe je enako obravnavanje uradnikov in drugih uslužbencev Skupnosti ter kandidatov za taka delovna mesta na področju jezikovne ureditve, ki se uporabi, utemeljilo z „dejstvom, da navedeni kandidati stopajo v razmerje z institucijo le zato, da zasedejo delovno mesto uradnika ali uslužbenca, za katero je lahko nujno neko znanje jezikov, zahteve po tem pa so lahko vsebovane v določbah Skupnosti, ki se uporabljajo za zasedbo zadevnega delovnega mesta“. Na podlagi navedenega je v točkah 55 in 56 te sodbe ugotovilo, da „se členi 1, 4 in 5 Uredbe št. 1 ne uporabljajo za sporna obvestila o natečajih“ in da „so za izbiro jezika za zunanjo objavo razpisa […] odgovorne institucije“.

30 Italijanska republika ponovno trdi, da Komisija na podlagi člena 6 Uredbe št. 1 ni sprejela nobenega poslovnika. Poleg tega trdi, da je obvestilo o natečaju dokument, ki se splošno uporablja, v smislu člena 4 Uredbe št. 1, saj lahko zanima vse državljane Skupnosti, in da je obvestilo vsekakor *lex specialis* natečaja. To naj bi bilo potrjeno s členom 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike, ki določa objavo obvestil o natečajih v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*. Ta država članica nazadnje izpodbija to, da se kandidati na natečaju obravnavajo enako kot uradniki in drugi uslužbenci, pri čemer poudarja, da je kandidat državljan Unije, ki ima temeljno pravico na podlagi javnega prava do dostopa do delovnih mest javnih uslužbencev Unije in ki je, kadar se prijavi za sodelovanje v natečaju za vstop v institucijo, nujno zunaj nje.

31 Helenska republika trdi, da obstaja protislovje med točkama 41 in 42 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče ugotovilo, da so bila sporna obvestila o natečajih sprejeta v skladu s pristojnostjo, priznano institucijam s členom 6 Uredbe št. 1, in točkami od 52 do 58 te sodbe, v katerih je bil zavrnjen tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo členov 1, 4, 5 in 6 Uredbe št. 1 z obrazložitvijo, da se Uredba ne uporablja za razmerja med institucijami Unije in njihovimi uradniki. Helenska republika meni, da bodisi se Uredba št. 1 uporablja in je v tem primeru člen 6 upošteven, bodisi se ne. Poleg tega trdi, da je točka 60 iz zgoraj navedene sodbe Rasmussen zgolj trditev, ki ni utemeljena in ki je s ponavljanjem postala ustaljena sodna praksa.

32 Komisija meni, da Splošno sodišče prava ni napačno uporabilo, zlasti glede tega, da se kandidati na natečaju obravnavajo enako kot zaposleni uradniki. Tako načelo naj bi obstajalo tudi v sodni praksi Sodišča za utemeljitev uporabe postopkov iz Kadrovskih predpisov za uradnike za tiste, ki zahtevajo tak status. Poleg tega naj bi obvestilo o natečaju opredeljevalo pravila, ki veljajo za kandidate in ki naj bi izražala zgolj interes službe in torej notranje potrebe institucije. Tako obvestilo torej ne more biti dokument, ki se splošno uporablja.

33 Komisija trdi, da Priloga III h Kadrovskim predpisom nalaga obveznosti za zagotovitev enakosti pri dostopu do informacij in ne izraža formalnih jezikovnih zahtev, ki so značilne za „zunanjo“ ureditev, to je za razmerja med institucijo in zunanjim svetom.

Tretji pritožbeni razlog

34 Tretji pritožbeni razlog se nanaša na kršitev načel prepovedi diskriminacije, sorazmernosti in večjezičnosti ter natančneje na kršitev člena 12 ES, člena 22 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člena 6(3) EU, člena 5 Uredbe št. 1, člena 1(2) in (3) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike in nazadnje člena 230 ES.

35 Nanaša se na točke od 79 do 91 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče obravnavalo prvi del tožbenega razloga v zvezi z objavo spornih obvestil o natečajih v *Uradnem listu Evropske unije* v nemškem, angleškem in francoskem jeziku ter v zvezi z objavo sprememb navedenih obvestil o natečajih v tem uradnem listu v vseh uradnih jezikih.

36 Splošno sodišče je v točki 72 izpodbijane sodbe poudarilo, „da nobena določba niti načelo prava Skupnosti ne določa, da morajo biti obvestila o natečajih sistematično objavljena v Uradnem listu v vseh uradnih jezikih“. Vendar pa je v točki 74 te sodbe opozorilo, da „čeprav uprava lahko sprejme ukrepe, ki se ji zdijo primerni, da uredi vidike postopka zaposlovanja svojih uslužbencev, pa ti ukrepi ne smejo voditi v diskriminacijo na podlagi jezika med kandidati za neko delovno mesto“. Splošno sodišče je v točki 84 navedene sodbe ugotovilo, „da so bila sporna obvestila o natečajih v celoti objavljena zgolj v nemškem, angleškem in francoskem jeziku“. V točki 85 iste sodbe pa je navedlo, da sta spremembi, ki sta bili objavljeni v *Uradnem listu Evropske unije* v vseh uradnih jezikih in ki na kratko obveščata javnost o obstoju in vsebini spornih obvestil o natečajih ter v zvezi z njihovim celotnim besedilom napotujeta na nemško, angleško in francosko izdajo, „popravili neobstoj objave spornih obvestil o natečajih v Uradnem listu v vseh uradnih jezikih.“ Splošno sodišče je tako

v točki 90 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „objava spornih obvestil o natečajih v Uradnem listu v celoti zgolj v treh jezikih, ki ji je sledila sumarična objava sprememb navedenih obvestil v Uradnem listu v vseh uradnih jezikih, ne pomeni diskriminacije na podlagi jezika med kandidati, ki bi bila v nasprotju s členom 12 ES[, niti] ni kršitev člena 6(3) EU, ki zgolj določa, da Unija spoštuje nacionalne identitete[, niti] ne krši člena 22 [Listine], ki poleg tega ni pravno zavezujoča“.

37 Italijanska republika trdi, da je Splošno sodišče z upoštevanjem sprememb obvestil o natečajih kršilo člen 230 ES, saj je treba zakonitost akta presojati glede na njegovo besedilo, ko je bilo sprejeto. Poleg tega trdi, da objava sprememb nikakor ni mogla popraviti neobjave obvestil v vseh uradnih jezikih.

38 Italijanska republika meni, da je razlogovanje Splošnega sodišča tavtološko v delu, v katerem predpostavlja znanje treh jezikov, ker so bili le ti trije jeziki določeni v obvestilih. Upravičiti pa naj bi bilo treba ravno omejitev na tri jezike in diskriminacijo, ki iz tega izhaja.

39 Helenska republika prav tako trdi, da bi morala biti obvestila o natečajih objavljena v vseh uradnih jezikih, in prereka trditev, da je objava sprememb popravila prvotno neizpolnitev obveznosti.

40 Komisija trdi, da argumenti v okviru tega pritožbenega razloga ne povzročajo dvomov o razlogovanju Splošnega sodišča v točkah 72, od 73 do 76 ali od 79 do 81 izpodbijane sodbe, ki po njenem mnenju zadoščajo za utemeljitev izreka te sodbe. Vsekakor morajo biti v obvestilu o natečaju navedene zahteve, ki jih narekuje interes službe, da bi se preprečilo nesmiselno prijavljanje nekvalificiranih oseb. Trdi, da je Splošno sodišče pravilno obrazložilo svojo ugotovitev, da obveznost institucije ni objaviti obvestil o natečajih v vseh uradnih jezikih, ampak zagotoviti, da izbrana metoda objave ne povzroča diskriminacije med kandidati.

Četrti pritožbeni razlog

41 Četrti pritožbeni razlog se nanaša na kršitev pravil o prepovedi diskriminacije na podlagi jezika, členov 1 in 6 Uredbe št. 1 ter členov 1d(1) in (6), 27, drugi odstavek, in 28(f) Kadrovskih predpisov za uradnike.

42 Nanaša se na točke od 93 do 105 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče obravnavalo del tožbenega razloga, ki se je nanašal na izbiro drugega jezika izmed treh za sodelovanje v zadevnih natečajih, komuniciranje z EPSOM in potek preverjanj, ter v navedeni točki 105 ugotovilo, da je treba tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načel prepovedi diskriminacije, sorazmernosti in večjezičnosti v celoti zavrniti.

43 Splošno sodišče se je oprlo na sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Španija proti Eurojustu, in v točki 93 izpodbijane sodbe opozorilo, „da dobro delovanje institucij in organov Skupnosti lahko objektivno upraviči omejeno izbiro jezikov za interno komuniciranje.“ V točki 94 te sodbe je prav tako spomnilo, da izbira enega ali več uradnih jezikov na interni ravni ne sme posegati v enak dostop državljanov Unije do zaposlitev, ki jih ponujajo institucije in organi Skupnosti. V točki 95 navedene sodbe pa je ugotovilo, „da je vsak kandidat na zadevnih natečajih, ki je imel znanje jezikov, zahtevano v spornih obvestilih o natečajih, imel dostop do postopkov zaposlovanja in je lahko v njih sodeloval pod enakimi pogoji“. Splošno sodišče je v točki 99 izpodbijane sodbe poudarilo, da „Italijanska republika ni navedla nobenega konkretnega elementa, ki bi izpodbil upoštevnost znanja jezikov, zahtevanega v spornih obvestilih o natečajih, [in da] tako ne more trditi, da te zahteve objektivno ne narekuje interes službe“. V tej točki je prav tako poudarilo, da neobstoj prvotne objave v vseh uradnih jezikih kandidatov, katerih glavni jezik ni bil nemščina, angleščina ali francoščina, ni postavil v slabši položaj, ker sta pozneje objavljeni spremembi določili nov rok za vložitev prijav za zadevne natečaje. Nazadnje je Splošno sodišče v točki 101 navedene sodbe odločilo, da čeprav področja, na katera se nanašajo sporna obvestila o natečajih, zahtevajo veliko pestrost znanja jezikov, pa dejstvo, da je lahko glavni

jezik, katerega temeljito znanje se zahteva v navedenih obvestilih, kateri koli uradni jezik, zadošča za zagotovitev velike pestrosti znanja jezikov pri zaposlovanju kandidatov, ki ustrezajo navedenim obvestilom.

44 Italijanska republika v okviru tega pritožbenega razloga trdi, da pomeni upoštevanje le treh uradnih jezikov kot drugega jezika za vse komuniciranje z EPSOM ter potek preverjanj v natečaju diskriminacijo na podlagi jezika, najprej glede drugih jezikov, ki niso bili upoštevani kot drugi jezik, pa tudi glede državljanov držav članic, ki obvladajo drug uradni jezik kot tiste tri, ki se upoštevajo. Trdi, da se možnost institucij, da v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih, nanaša le na interno delovanje institucij, in ne na potek zunanjih natečajev, vsekakor pa nobena institucija ni sprejela določb v zvezi s tem.

45 Ta država članica poleg tega trdi, da je treba ob upoštevanju načela, da nobeno delovno mesto ni rezervirano za državljane ene od držav članic, iz člena 27, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike omejitve uporabe jezikov v institucijah šteti za izjeme, ki morajo biti ustrezno utemeljene. Poleg tega naj bi člen 28 Kadrovskih predpisov za uradnike določal, da je lahko drugi jezik kateri koli od jezikov Unije, in naj ne bi določal privilegiranega položaja za nobenega med njimi v zvezi s tem. Navedena država članica na podlagi tega sklepa, da morajo biti jeziki izbirnega postopka čim bolj nevtralni glede na iskane kvalifikacije, kar naj bi predpostavljalo, da so vsi jeziki Unije dopustni. Italijanska republika meni, da pravilna razlaga člena 28(f) Kadrovskih predpisov za uradnike vodi do zaključka, da kandidatovo znanje jezikov ne bi smelo odločilno vplivati na ocenjevanje profesionalnih kvalifikacij, nujnih za uspeh v izbirnem postopku, da bi bilo to ocenjevanje učinkovito in nediskriminatorno. Ta razlaga naj bi bila potrjena s členom 1 Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike, v skladu s katerim mora obvestilo o natečaju natančneje navesti, če je to potrebno, znanje jezikov, zahtevano zaradi posebne vrste prostih delovnih mest. Omejitve iz te določbe naj bi bile določene zgolj za morebiten primer. V obvestilu bi morale biti obrazložene in temeljiti na tem, kar „omogoča opravljanje dela“, in na „posebn[i] vrst[i] prostih delovnih mest“. Sporna obvestila o natečajih pa naj ne bi upoštevala teh pravil.

46 Italijanska republika izpodbija trditev Splošnega sodišča v točkah 98 in 99 izpodbijane sodbe, da ni dokazala, da izbira treh jezikov kot jezikov poteka preverjanj ni bila ustrezna glede na namen zadevnih natečajev. Trdi, da dokaznega bremena ne nosi ona, ampak Komisija, saj se ta institucija sklicuje na izjemo od pravil, v skladu s katerimi so vsi jeziki Skupnosti uradni in delovni jeziki.

47 Italijanska republika ne zanika pomembnosti notranjih organizacijskih potreb oziroma celo praks institucij. Vendar pa meni, da kadar se ta pomembnost kaže kot omejitve možnosti jezikovnega izražanja evropskih državljanov, mora biti navedena v preglednih in ustreznih pravilih. Institucije bi morale natančneje določiti vrsto potreb, ki lahko vodijo do jezikovnih omejitev, ne le v institucijah, ampak *a fortiori* v natečajih, ki ne spadajo zgolj pod interne zadeve institucij, ter postopke, s katerimi je mogoče določiti take omejitve. Po mnenju te države članice izvajanje diskrecijske pravice, ki temelji zgolj na pomembnosti domnevnih dejanskih praks, ne da bi bili raven ali merila znani, ni sprejemljivo.

48 Komisija poudarja, da Italijanska republika ne izpodbija obstoja objektivne potrebe institucij, ki upravičuje omejitev izbire drugega jezika natečaja na tri določene uradne jezike. Poleg tega opozarja, da so te potrebe v sodni praksi priznane (sodba z dne 5. aprila 2005 v zadevi Hendrickx proti Svetu, T-376/03, ZOdl. JU, str. I-A-83 in II-379). Nazadnje trdi, da je ugotovitev Splošnega sodišča v točki 95 izpodbijane sodbe, v skladu s katero „je vsak kandidat na zadevnih natečajih, ki je imel znanje jezikov, zahtevano v spornih obvestilih o natečajih, imel dostop do postopkov zaposlovanja in je lahko v njih sodeloval pod enakimi pogoji“, ugotovitev dejstva, za preveritev katere Sodišče v okviru pritožbe ni pristojno.

Peti pritožbeni razlog

49 Peti pritožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 6(3) EU v delu, v katerem opredeljuje načelo varstva legitimnih pričakovanj kot temeljno pravico, ki izhaja iz ustavnega izročila, skupnega državam članicam.

50 Nanaša se na točke od 110 do 115 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče zavrnilo tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo tega načela. Splošno sodišče je med drugim v točki 110 te sodbe presodilo, da „se na kršitev tega načela ne more sklicevati nihče, ki mu uprava ni dala natančnih zagotovil“, v točki 112 navedene sodbe pa, „da zgolj praksa […] ne ustreza natančnim, brezpogojnim in skladnim informacijam“ v smislu sodne prakse.

51 Italijanska republika trdi, da je Splošno sodišče z zanikanjem obstoja legitimnih pričakovanj z obrazložitvijo, da ni bilo dano nobeno zagotovilo, ne da bi upoštevalo obseg večdesetletne prakse, katere obstoj je samo ugotovilo, kršilo načelo varstva legitimnih pričakovanj. Sprememba usmeritve brez predhodnega obvestila in utemeljitve v korist trijezičnosti je lahko diskriminirala tiste, ki so razumno računali na to, da bodo na podlagi znanja drugih jezikov, ki so bili do tedaj povsem sprejemljivi, imeli dostop do evropskih karier.

52 Komisija meni, da Splošno sodišče v zvezi s tem prava ni napačno uporabilo.

Šesti pritožbeni razlog

53 Šesti pritožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 253 ES v zvezi z obveznostjo obrazložitve aktov.

54 Nanaša se na točki 125 in 126 izpodbijane sodbe. V točki 125 te sodbe je Splošno sodišče spomnilo, „da je bistvena vloga obvestila o natečaju čim bolj natančno obvestiti zainteresirane osebe o vrsti pogojev, ki se zahtevajo za zasedbo zadevnega delovnega mesta, da se jim omogoči presoja, na eni strani, ali naj se prijavijo, in na drugi strani, katera dokazila so za delo komisije pomembna in jih je zato treba prijavi priložiti“. V točki 126 navedene sodbe je Splošno sodišče menilo, da „uprava v spornih obvestilih o natečajih izbire treh jezikov, ki jih je bilo mogoče uporabiti kot drugi jezik za sodelovanje v natečaju in preverjanjih, ni bila dolžna utemeljiti, ker je bilo jasno, da [ta izbira] ustreza njenim internim zahtevam“.

55 Italijanska republika trdi, da je Splošno sodišče zamenjalo funkcijo obvestil o natečajih z njihovo obrazložitvijo. Z obvestili so se uporabile možnosti jezikovnih omejitev, ki jih Kadrovski predpisi za uradnike dopuščajo, in zato bi morala biti v njih navedena funkcionalna povezava med vrsto nalog, ki jih je treba izpolniti, ali potrebami službe in jezikovnimi omejitvami, ki veljajo za izbirni postopek. Neobstoj kakršnih koli navedb o obstoju in vrsti domnevnih „internih potreb“ sodišču in naslovnikom akta ne omogoča nadzora izbora Komisije. Splošno sodišče naj bi pravo napačno uporabilo s tem, da je menilo, da je mogoče obrazložitev v zvezi s potrebami službe izpeljati iz obstoja omejevalnih določb v obvestilih.

56 Komisija opozarja, da je obveznost obrazložitve odvisna od vrste in namena zadevnega akta. V obravnavanem primeru naj ne bi šlo za zavezujoče akte, ampak za informativne, in sicer vabila za sodelovanje v natečajih. Meni, da je Splošno sodišče v točki 126 izpodbijane sodbe očitno utemeljeno sklepalo, da v zvezi z izborom treh jezikov, ki jih je mogoče uporabiti, ni bila potrebna nobena obrazložitev.

Sedmi pritožbeni razlog

57 Sedmi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev materialnopravnih pravil v zvezi z vrsto in namenom obvestil o natečajih ter zlasti členov 1d(1) in (6), 28(f) in 27, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike.

58 Nanaša se na točke od 128 do 135 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče med drugim ugotovilo, da EPSO ni zlorabil pooblastil, saj jezikovne ureditve natečajev ni uporabil za namen, ki ne bi bil povezan z njegovimi nalogami. Italijanska republika izpodbija točko 133 te sodbe, v kateri je Splošno sodišče poudarilo, da „komisijo obvestilo o natečaju in zlasti pogoji za pripustitev, določeni v njem, zavezujejo“, ter točko 134 navedene sodbe, v kateri je Splošno sodišče ugotovilo, da „EPSU ni mogoče očitati, da je v spornih obvestilih o natečajih določil jezikovne zahteve, ki lahko kot pogoji za pripustitev izključijo nekatere potencialne kandidate, in zlasti, da je izbral način objave, ki v praksi zainteresirane osebe ovira pri sodelovanju v zadevnih natečajih, če ne izpolnjujejo teh jezikovnih zahtev“.

59 Po mnenju Italijanske republike so jezikovne zahteve ločene od strokovnih zahtev. Jezikovne zahteve bi morala preverjati komisija med izbirnim postopkom in ne organ, ki je izdal obvestilo o natečaju, pred izbirnim postopkom. Začetne jezikovne omejitve, to je tiste, ki so določene v obvestilu o natečaju, naj bi bile dopustne le, če so povezane z dokazanimi potrebami službe. V obravnavanem primeru pa Komisija v spornih obvestilih o natečajih ni natančneje navedla nobene jezikovne zahteve, ki bi upravičevala omejitve, čeprav je trdila, kot je razvidno iz točke 134 izpodbijane sodbe, da so navedene omejitve „v praksi zainteresirane osebe ovira[le] pri sodelovanju v zadevnih natečajih“, če niso izpolnjevale omejevalnih jezikovnih zahtev, določenih v obvestilih. Ta država članica na podlagi tega sklepa, da je Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da komisija ni pristojna za oceno znanja jezikov kandidatov, saj lahko organ, ki je sprejel obvestilo, preventivno opravi predizbor zainteresiranih oseb zgolj na jezikovni podlagi, kršilo zgoraj navedene določbe in načelo, na katerem temeljijo in v skladu s katerim morajo obvestila o natečajih stremeti k čim širšemu preverjanju obstoja znanja jezikov, potrebnih za zasedbo delovnih mest v institucijah.

60 Komisija poudarja, da Italijanska republika ponavlja argumentacijo v zvezi z drugimi pritožbenimi razlogi, in napotuje na svoje odgovore glede teh pritožbenih razlogov. Ponovno opozarja, da Italijanska republika ni izpodbila resničnosti dejanskega položaja v institucijah v zvezi z uporabo nekaterih jezikov za olajšanje internega komuniciranja.

Presoja Sodišča

61 Skupaj je treba preučiti prve tri pritožbene razloge v zvezi z objavo spornih obvestil o natečajih na eni strani in štiri zadnje pritožbene razloge v zvezi z navedbo nemškega, angleškega in francoskega jezika kot drugega jezika za jezik komuniciranja z EPSOM in preverjanj v okviru natečaja na drugi strani.

Prvi trije pritožbeni razlogi v zvezi z objavo obvestil o natečajih

62 V skladu s členom 1 Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike objavo natečajev pripravi organ, pristojen za imenovanja, v instituciji, ki organizira natečaj, po posvetovanju s skupnim odborom, pri čemer mora podrobno navesti določeno število informacij v zvezi z natečajem. Od sklepa 2002/620 pristojnost izbiranja, dodeljeno v skladu z med drugim to prilogo organom, pristojnim za imenovanja, v institucijah, ki so podpisale navedeni sklep, izvaja EPSO.

63 V obravnavani pritožbi je obveznost objave spornih obvestil o natečajih v vseh uradnih jezikih izpeljana iz dveh določb, in sicer člena 4 Uredbe št. 1 in člena 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike v povezavi s členom 5 Uredbe št. 1. Preučiti je torej treba obveznosti iz vsake od teh določb.

64 Člen 4 Uredbe št. 1 določa, da se uredbe in drugi dokumenti, ki se splošno uporabljajo, sestavljajo v uradnih jezikih. Komisija v zvezi s tem najprej trdi, da se Uredba št. 1 ne uporablja za obvestila o natečajih, saj se ta nanašajo na osebe, ki se obravnavajo enako kot uradniki, dalje, da ima institucija v skladu s členom 6 te uredbe vsekakor možnost določiti jezik objave obvestila, in nazadnje, da obvestila o natečajih niso dokumenti, ki se splošno uporabljajo.

65 Splošno sodišče je v točki 52 izpodbijane sodbe presodilo, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošnega sodišča Uredbe št. 1 ni mogoče uporabiti za razmerja med institucijami in njihovimi uradniki in uslužbenci, ker določa le jezikovno ureditev, ki se uporabi med institucijami in državo članico ali osebo pod jurisdikcijo ene od držav članic.

66 Splošno sodišče meni, da je nemožnost uporabe na eni strani upravičena z dejstvom, da spadajo uradniki in drugi uslužbenci ter kandidati na natečaju v zvezi z uporabo določb Kadrovskih predpisov za uradnike zgolj pod jurisdikcijo Skupnosti, in na drugi strani s členom 6(1) Uredbe št. 1.

67 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da člen 1 Uredbe št. 1 izrecno določa, kateri so delovni jeziki institucij, člen 6 te uredbe pa, da lahko institucije v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih. Ugotoviti pa je treba, da zadevne institucije s spornimi obvestili o natečajih niso na podlagi člena 6 Uredbe št. 1 v svojem poslovniku določile, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih. Zlasti v zvezi s tem ni mogoče, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 29 sklepnih predlogov, obvestil o natečajih šteti za poslovnik.

68 Ker ni nobenih posebnih določb, ki bi veljale za uradnike in druge uslužbence, niti določb v zvezi s tem v poslovnikih institucij, ki jih sporna obvestila o natečajih zadevajo, nobeno besedilo ne omogoča sklepanja, da so razmerja med temi institucijami in njihovimi uradniki ter uslužbenci popolnoma izključena s področja uporabe Uredbe št. 1.

69 *A fortiori* to velja za razmerja med institucijami in kandidati na zunanjem natečaju, ki načeloma niso niti uradniki niti uslužbenci.

70 Dalje, v zvezi z vprašanjem, ali obvestila o javnih natečajih, kakršna so sporna obvestila o natečajih, spadajo pod člen 4 Uredbe št. 1 ali člen 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike, zadostuje ugotovitev, da ta zadnjenavedena določba izrecno določa, da se obvestilo o javnem natečaju objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

71 Ne da bi bilo treba presoditi, ali je obvestilo o natečaju dokument, ki se splošno uporablja, v smislu člena 4 Uredbe št. 1, tako zadostuje ugotovitev, da bi bilo v skladu s členom 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike v povezavi s členom 5 Uredbe št. 1, ki določa, da *Uradni list Evropske unije* izhaja v uradnih jezikih, treba sporna obvestila o natečajih v celoti objaviti v vseh uradnih jezikih.

72 Ker te določbe ne določajo izjem, je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je v točki 85 izpodbijane sodbe presodilo, da je poznejša objava sprememb z dne 20. junija in 13. julija 2007, ki sta vsebovali zgolj sumarične informacije, popravila neobstoj objave obvestil o natečajih v navedenem uradnem listu v celoti v vseh uradnih jezikih.

73 Tudi če sta ti spremembi vsebovali nekaj informacij o natečaju, pa si je moral ob predpostavki, da državljani Evropske unije berejo *Uradni list Evropske unije* v maternem jeziku in da je ta jezik eden od uradnih jezikov Unije, potencialni kandidat, katerega materni jezik ni bil eden od jezikov, v katerih so bila sporna obvestila o natečajih objavljena v celoti, vsekakor priskrbeti ta uradni list v enem od teh jezikov in v tem jeziku prebrati to obvestilo, preden se je odločil, ali se želi prijaviti na enega od natečajev.

74 Ta kandidat je bil v primerjavi s kandidatom, katerega materni jezik je eden od treh jezikov, v katerih so bila sporna obvestila o natečajih objavljena v celoti, postavljen v slabši položaj, tako glede pravilnega razumevanja teh obvestil kot glede roka za pripravo in pošiljanje prijave za te natečaje.

75 Ta slabši položaj je posledica neenakega obravnavanja na podlagi jezika, ki so ga te objave povzročile in ki je prepovedano s členom 21 Listine in členom 1d(1) Kadrovskih predpisov za uradnike. Člen 1d v odstavku 6 določa, da morajo biti ob upoštevanju načela prepovedi diskriminacije in načela sorazmernosti vse omejitve objektivno utemeljene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu v okviru kadrovske politike.

76 Komisija je na obravnavi pojasnila, da je nova praksa omejene objave obvestil o natečajih postala nujna zaradi delovne obremenitve, ki je posledica pristopa novih držav k Evropski uniji v letih 2004 in 2007, in zlasti zaradi nenadnega povečanja števila uradnih jezikov, medtem ko naj EPSO ne bi imel zadostnih prevajalskih zmogljivosti. Na obravnavi pa je bilo poudarjeno, da se ta praksa objav ne zdi povezana s pristopi, ker traja dlje časa, da se besedila obvestil o natečajih ponavljajo, zaradi česar ne bi smela predstavljati nepremostljive delovne obremenitve, in da je treba materialne težave v zvezi s prevajalskimi zmogljivostmi uskladiti s pravico vseh državljanov Unije, da se seznanijo z obvestili o natečajih pod istimi pogoji.

77 Iz tega izhaja, da praksa omejene objave ne upošteva načela sorazmernosti in zato pomeni diskriminacijo na podlagi jezika, ki je prepovedana s členom 1d Kadrovskih predpisov za uradnike.

78 Iz vseh teh elementov je razvidno, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da niti člen 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike v povezavi s členom 5 Uredbe št. 1 niti člen 1d istih kadrovskih predpisov nista bila kršena z objavo spornih obvestil o natečajih.

Zadnji štirje pritožbeni razlogi v zvezi z jeziki, določenimi kot drugi jezik, za komuniciranje z EPSOM in preverjanja v natečaju

79 Čeprav Italijanska republika priznava, da bi celovita večjezičnost lahko škodila delovni učinkovitosti v institucijah, pa kritizira neobstoj jasnih, objektivnih in predvidljivih pravil glede izbire drugega jezika za natečaje, zaradi česar naj se kandidat ne bi mogel pripraviti za preverjanja. Poleg tega trdi, da obveznost opravljanja natečaja v drugem jeziku dejansko pomeni neprimerno obliko predizbora, saj bi moral biti kandidat po njenem mnenju najprej izbran na podlagi njegovih strokovnih kvalifikacij in nato na podlagi znanja jezikov.

80 Komisija je na obravnavi pojasnila, da se trije jeziki, ki so bili izbrani, v institucijah največ uporabljajo, in to že od nekdaj, in da je iz študije EPSA razvidno, da je med letoma 2003 in 2005, to je v obdobju, ko so kandidati lahko izbrali svoj drugi jezik, več kot 90 odstotkov kandidatov na natečaju izbralo nemški, angleški ali francoski jezik kot drugi jezik. Poleg tega je Komisija navedla, da navedba jezikov natečaja v obvestilu kandidatom omogoča pripravo na preverjanja.

81 V zvezi s tem je treba navesti, kot je bilo opozorjeno v točki 67 te sodbe, da člen 1 Uredbe št. 1 23 jezikov ne opredeljuje le kot uradne jezike, ampak tudi kot delovne jezike institucij Unije.

82 Poleg tega člen 1d(1) Kadrovskih predpisov za uradnike določa, da je pri uporabi teh kadrovskih predpisov med drugim prepovedana kakršna koli diskriminacija na podlagi jezika. V skladu z odstavkom 6, prvi stavek, tega člena, morajo biti vse omejitve načel prepovedi diskriminacije in sorazmernosti objektivno in razumno utemeljene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu v okviru kadrovske politike.

83 Poleg tega člen 28(f) Kadrovskih predpisov za uradnike določa, da je uradnik lahko imenovan le, če predloži dokazila o temeljitem znanju enega od jezikov Unije in o zadovoljivem znanju drugega jezika Unije. Čeprav ta določba natančneje določa, da se zadovoljivo znanje drugega jezika zahteva „v obsegu, ki omogoča opravljanje dela“, pa ne našteva meril, ki jih je mogoče upoštevati pri omejitvi izbire tega jezika med 23 uradnimi jeziki.

84 V skladu s členom 1(1)(f) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike lahko sicer obvestilo o natečaju podrobno navaja, kjer je to primerno, znanje jezikov, zahtevano zaradi posebne vrste prostih delovnih mest. Vendar pa iz te določbe ne izhaja splošno dovoljenje za odstopanje od zahtev iz člena 1 Uredbe št. 1.

85 Zgoraj navedene določbe torej ne določajo izrecnih meril, na podlagi katerih bi bilo mogoče omejiti izbiro drugega jezika bodisi na tri jezike, določene s spornimi obvestili o natečajih, bodisi na druge uradne jezike.

86 Dodati je treba, da za institucije, ki jih sporna obvestila o natečajih zadevajo, ne velja posebna jezikovna ureditev (glej v zvezi z jezikovno ureditvijo UUNT sodbo z dne 9. septembra 2003 v zadevi Kik proti UUNT, C-361/01 P, Recueil, str. I-8283, točke od 81 do 97).

87 Vendar je treba preveriti, ali je lahko zahteva po znanju enega od treh zadevnih jezikov, tako kot trdi Komisija, upravičena z interesom službe.

88 V zvezi s tem je iz vseh zgoraj navedenih določb razvidno, da je interes službe lahko objektivni cilj, ki ga je mogoče upoštevati. Zlasti, kot je bilo navedeno v točki 82 te sodbe, člen 1d Kadrovskih predpisov za uradnike dovoljuje omejitve načel prepovedi diskriminacije in sorazmernosti. Vendar pa je pomembno, da je ta interes službe objektivno utemeljen in da je raven zahtevanega znanja jezikov sorazmerna z dejanskimi potrebami službe (glej v tem smislu sodbi z dne 19. junija 1975 v zadevi Küster proti Parlamentu, 79/74, Recueil, str. 725, točki 16 in 20, in z dne 29. oktobra 1975 v zadevi Küster proti Parlamentu, 22/75, Recueil, str. 1267, točki 13 in 17).

89 V točki 126 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče presodilo, da „je bilo jasno“, da izbor treh jezikov, ki jih je mogoče uporabiti kot drugi jezik za sodelovanje v natečaju in za preverjanja, ustreza internim zahtevam uprave. Vendar, ne samo da Splošno sodišče ni utemeljilo svoje trditve, ampak je poleg tega še ugotovilo, da taka obrazložitev s strani uprave ni bila zahtevana.

90 V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo pravila, ki omejujejo izbiro drugega jezika, določiti jasna, objektivna in predvidljiva merila, da bi lahko kandidati dovolj vnaprej vedeli, katere jezikovne zahteve so določene, da bi se lahko pripravili za natečaje v najboljših pogojih.

91 Kot je bilo opozorjeno v točki 67 te sodbe, institucije, ki jih natečaji zadevajo, niso nikoli sprejele internih pravil v skladu s členom 6 Uredbe št. 1. Niti se Komisija ni sklicevala na obstoj drugih aktov, kot so obvestila, ki bi določala merila za omejitev izbire jezika kot drugega jezika za sodelovanje v natečaju. Nazadnje, sporna obvestila o natečajih ne vsebujejo nobene obrazložitve, ki bi upravičevala izbor treh zadevnih jezikov.

92 Nasprotno od trditev Komisije, zgoraj navedena sodba Hendrickx proti Svetu ne potrjuje argumenta, da lahko interes službe upraviči zahtevo po znanju nemškega, angleškega ali francoskega jezika v spornih obvestilih o natečaju. Ta obvestila o javnih natečajih so bila namreč naslovljena na državljane Unije, ki večinoma ne poznajo institucij, navedena sodba Hendrickx proti Svetu pa se je nanašala na obvestilo o notranjem natečaju, na katerega so se lahko prijavili uradniki in uslužbenci, ki so bili zaposleni v generalnem sekretariatu Sveta Evropske unije in ki so imeli vsaj pet let delovne dobe v Skupnostih. Poleg tega so bile naloge, ki se bodo izvrševale, opisane natančno, tako da so lahko uradniki in uslužbenci generalnega sekretariata razumeli utemeljitev jezikov, določenih za preverjanja, in da je lahko Splošno sodišče opravilo nadzor nad izborom teh jezikov.

93 Če se je mogoče sklicevati na legitimen cilj v splošnem interesu in dokazati njegov obstoj, je treba spomniti, da mora neenako obravnavanje na podlagi jezika poleg tega spoštovati še načelo sorazmernosti, kar pomeni, da mora biti primerno za uresničitev zastavljenega cilja in ne sme presegati tega, kar je nujno za njegovo doseganje (glej v tem smislu sodbo z dne 6. decembra 2005 v združenih zadevah ABNA in drugi, C-453/03, C-11/04, C-12/04 in C-194/04, ZOdl., str. I-10423, točka 68).

94 V skladu s členom 27, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike mora zaposlovanje uradnikov zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike. Ker je mogoče ta cilj bolje doseči, kadar lahko kandidati opravljajo izbirna preverjanja v maternem jeziku ali v drugem jeziku, za katerega menijo, da ga najbolje obvladajo, morajo v zvezi s tem institucije uravnotežiti legitimni cilj, ki upravičuje omejitev števila jezikov na natečaju, in cilj poiskati najsposobnejše kandidate.

95 Komisija je na obravnavi trdila, da so kandidati po objavi obvestila o natečaju imeli možnost za pripravo. Vendar je treba poudariti, da rok med objavo vsakega spornega obvestila o natečaju in datumom pisnih preizkusov kandidatu ne omogoča nujno, da pridobi zadostna jezikovna znanja, da bi dokazal svoje strokovne kvalifikacije. Glede možnosti učenja enega od teh treh jezikov zaradi prihodnjih natečajev, je treba navesti, da je odvisna od tega, da je mogoče precej vnaprej določiti jezike, ki jih zahteva EPSO. Neobstoj pravil, kot so ta, navedena v točki 91 te sodbe, pa nikakor ne zagotavlja trajnosti izbora jezikov za natečaje in v zvezi s tem ne omogoča nobene predvidljivosti.

96 Poleg tega je jezikovno znanje uradnikov bistveni element njihove kariere in organi, pristojni za imenovanja, imajo na voljo več sredstev za nadzor tega znanja in truda, ki ga uradniki pokažejo v zvezi z uporabo tega znanja in morebitnim učenjem novih jezikov. To je razvidno zlasti iz člena 34(3) Kadrovskih predpisov za uradnike v zvezi s poskusno dobo in člena 45(1) navedenih kadrovskih predpisov v zvezi z merili za napredovanje. Pomembnost znanja jezikov je bila poleg tega okrepljena z reformo z dne 1. maja 2004, ki jo je uvedla Uredba št. 723/2004, saj mora odslej uradnik v skladu s členom 45(2) Kadrovskih predpisov pred prvim napredovanjem po zaposlitvi izkazati sposobnost delati v tretjem od jezikov iz člena 314 ES.

97 V zvezi s tem je treba navesti, da morajo torej institucije uravnotežiti legitimen cilj, ki upravičuje omejitev števila jezikov na natečajih, in možnosti uradnikov, ki se zaposlijo, da se v institucijah naučijo jezikov, ki so nujni za interes službe.

98 Iz preudarkov iz točk od 81 do 97 te sodbe je razvidno, da elementi, ki jih je Komisija predložila Splošnemu sodišču, ne omogočajo sodnega nadzora, katerega cilj je preveriti, ali je interes službe legitimen cilj, ki upravičuje odstopanje od pravila iz člena 1 Uredbe št. 1. Zato je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.

99 O drugih pritožbenih razlogih in očitkih, navedenih v zvezi z jeziki, določenimi kot drugi jezik za natečaje, se ni treba izreči.

100 Iz navedenega in zlasti iz točk 78 in 98 te sodbe je razvidno, da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

Tožbi na prvi stopnji

101 V skladu s členom 61, prvi odstavek, drugi stavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

102 V obravnavanem primeru je treba iz zgoraj navedenih razlogov in, natančneje,

— kršitve člena 1(2) Priloge III h Kadrovskim predpisom za uradnike v povezavi s členom 5 Uredbe št. 1 in

— kršitve načela prepovedi diskriminacije na podlagi jezika iz člena 1d Kadrovskih predpisov za uradnike

obvestila o javnih natečajih EPSO/AD/94/07, EPSO/AST/37/07 in EPSO/AD/95/07 razglasiti za nična.

103 Kot je predlagala generalna pravobranilka v točkah 115 in 116 sklepnih predlogov in zaradi varstva legitimnih pričakovanj izbranih kandidatov, se v rezultate teh natečajev ne posega.

Stroški

104 Člen 184(2) Poslovnika določa, da če je pritožba utemeljena in Sodišče samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških.

105 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

106 Italijanska republika je predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka. Ker ta s svojo obrambo ni uspela, ji je treba naložiti, da nosi stroške Italijanske republike in svoje stroške na obeh stopnjah.

107 V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika prav tako uporablja za pritožbeni postopek, države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. V skladu s to določbo je treba odločiti, da Helenska republika in Republika Litva nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. septembra 2010 v združenih zadevah Italija proti Komisiji (T-166/07 in T-285/07) se razveljavi.**

2. **Obvestila o javnih natečajih EPSO/AD/94/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev administratorjev (AD5) na področju informacij, komunikacij in medijev, EPSO/AST/37/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev asistentov (AST3) na področju komunikacij in informacij in EPSO/AD/95/07 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev administratorjev (AD5) na področju informiranja (bibliotekarstvo/dokumentalistika) se razglasijo za nična.**

3. **Komisija nosi stroške Italijanske republike in svoje stroške na obeh stopnjah.**

4. **Helenska republika in Republika Litva nosita svoje stroške.**

Podpisi